

ΜΝΗΜΕΣ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΩΝ ΕΔΑΦΩΝ

Πυρός λευτεριάς

Πάμε κι όλας στα έντεκα χρόνια που η όμορφη κεχριμπαρένια Κόρη του Κεφαλόβρουσου βρίσκεται βαριά πατημένη απ' τη σκληρή μπότα ενός αδιάτακτου επιδρομέα. Παρόλο που έχουν περάσει τόσα χρόνια, δεν το 'χει ακόμα συνειδητοποιήσει πως είναι έρμαιο στα χέρια ενός ανελεητου κατακτητή. Δεν μπορεί να το πιστέψει. Μα έλα όμως που είναι μια πραγματικότητα!! Και την παίρνει πικρό παράπονο για την τωση αδικία στη ζωή. Κι αναλογίζεται και σκέφτεται σε τι μπορεί να έφταιξε και της ήρθε ένα τόσο μεγάλο κακό. Γιατί αυτή η απονία στον κόσμο; Γιατί δεν βρέθηκε ένας να πει ένα καλό λόγο γι αυτή; Της έδωξαν τα παιδιά της που ήταν η ευτυχία και η χαρά της. « Ήρθαν τ' άγρια και δώξαν τα ήμερα». Και θλίβεται και πονά και ραγίζεται η καρδιά της γιατί δεν ξέρει τι να 'χουν γίνει τ' αγαπημένα της παιδιά. Τώρα βλέπει άγρια πρόσωπα με παραξενες φορεσιές κι άλλη γλώσσα να μιλούν.

Και δεν αντέχει πια. Τα μάτια της γίνονται ποταμοί και ζεσταίνουν το κρύο και δροσερό νερό του Κεφαλόβρουσου. Κι ο Κεφαλόβρουσος αναστενάζει βλέποντας γύρω του πασάδες να μιλούν και μπέηδες να τριγυρνούν και την όμορφη κεχριμπαρένια του Κόρη να σφαδάζει κατ' απ' τη μπότα του κατακτητή. Γι' αυτό στενάζει. Και σαν στενάζει σκέφτεται κι όλας. Σκέφτεται κι αναπολεί χρόνια περασμένα γεμάτα χαρές και μεγάλα. Αντηχούν ακόμα στ' αυτιά του τα τραγούδια απ' τους νερόμυλους που αιώνες τους γύριζε και επαιρνε σφρίγος και ζωή ο τόπος. Νιώθει κι ακούει ακόμα το θρόισμα των φύλλων απ' τις ψηλόκορμες μαυροματούσες κι αιωνόβιες ελιές. Νιώθει περήφανος και καμαρώνει τις χρυσοφορεμένες πορτοκαλιές και λεμονιές που αφειδώλευτα τις πότιζε με το υγρό του χρυσάφι βγαλμένο απ' τα σπλάχνα του γέρο Πενταδάκτυλου, του Αφέντη της Περιοχής. Και αναπολεί και χαιρείται με τις τόσο ευχάριστες αναμνήσεις. Η ολόδροση Κόρη του Κεφαλόβρουσου η κεχριμπαρένια Κυθρέα, λουσομένη στο πράσινο γέμιζε από χαρές και τραγούδια των παιδιών της που σμίγονταν

με τα κελαδήματα των πουλιών που χαρούμενα και ζευγαρωμένα έπαιζαν στις πυκνές φυλλωσιές και χαιρόντουσαν το μυρωμένο αέρα απ' τους ανθούς της λεμονιάς και της πορτοκαλιάς. Όλ' η πλάση μοσχοβολούσε κι ο Κεφαλόβρουσος χαιρόταν βλέποντας τα παιδιά του τόσο τρισευτυχισμένα.

Μα τώρα: Τι γίνεται τώρα; Μεγάλο το κακό. Έχουν κι όλας περάσει έντεκα ολόκληρα χρόνια και πάμε στα δώδεκα κι η μυρωμένη απ' τους λεμονανθούς Κυθρέα πνίγεται κατ' απ' τη βαριά και αποπνικτική ατμόσφαιρα του κατακτητή. Χάθηκε κάθε χαμόγελο της, εσβησε ο ήλιος της χαράς και τώρα μένει με τη θλίψη σκοτεινή και σκυθρωπιασμένη. Τα σπιτάκια της κλαίνε τα παιδιά τους. Οι δρόμοι στενάζουν απ' τη σκληρή μπότα του βάρβαρου εισβολέα. Τα σπία της άφωνα και θλιμμένα. Οι εκκλησίες χωρίς θυμίαμα και τα καμπαναριά βουβά. Τα δέντρα της μαραθήκανε και τα λούλουδα στους κήπους της σταμάτησαν το μύρο να σκορπούνε.

Μεγάλο το κακό που βρήκε τον τόπο. Η μοίρα λες και φθόνησε και σήκωσε φουρτούνα. Μια φουρτούνα πρωτόγνωρη. Κι ήρθε τόσο απρόσμενα κι' αναπάντεχα. Ο Κεφαλόβρουσος εθώλωσε κι ο Πενταδάκτυλος βογγά κι αναστενάζει. Και σαν αναστενάζει απ' την ανάσα του πετάνονται φωτιές για το τόσο μεγάλο κι αναπάντεχο κακό. Υψώνει το μεγάλο και στιβαρό του χέρι και με τη βροντερή φωνή του διαμαρτύρεται. Διαμαρτύρεται για το γελασιό. Δε θ' άφηγε ν' ανεβεί εχθρός στη ράχη του. Δεν είναι νεαρός τώρα σαν πριν. Κι ακόμα, νεαρός όταν ήταν ορθώθηκε μπροστά στο Διγενή Ακρίτα. Μα σαν νεαρός κι εύπλαστος σημαδεύτηκε. Απόκτησε όμως εμπειρίες. Τώρα είναι μεστωμένος και ώριμος. Τον ξεγέλασαν όμως. Μα ποιοι; Οι φίλοι του, οι δικοί του!! Και τον παίρνει πικρό παράπονο. Και θυμάται μια παλιά παροιμία «Ποιος σου βγαλε το μάτι σου; Ο δικός σου.» Και το σκέφτεται πολύ αυτό. Το κακό έγινε. Αναλογίζεται τώρα και διαλογίζεται. Κάποτε άκουσε να μιλάμε για

Ανθρώπινα Δικαιώματα. Α ναι. Ανθρώπινα του πόν υπομονή. Σήμερα αυτούς, αύριο εμάς. Δικαιώματα. Κι είμαστε και στον εικοστόν και καθόλου μη σκιάζεσαι. Κι έκανα κι εγώ τη αιώνα. Στον αιώνα του «πολιτισμού». Στον αιώνα της δουλειά μου! Και μόνο εγώ μπορούσα να το αιώνα των διαστημικών πτήσεων και της καύση πύραυλων. Μα ξαφνικά στα αμέλυ βαθιά, στη γη τις ρίζες αμέτρητων γενιών ματα να σκεφτεται. Κάτι αρπαξε, η σκέψη Εκεί αλογάριστων αιώνων. Εκεί που κανένας του Μονολογεί. Μήπως και τα ανθρώπινα να δε μπορεί να φθάσει για να τις ξεριζώσει δικαιώματα που άκουσε είναι για τους άλλω. Μόνο εγώ μπορώ να πάω. Και τις κρατάω τους ουρανούς. Κι αν είναι έτσι. Τότε έβρου φυλαγμένες. Και το ξέρουν αυτό όλα τα Κι αν το σκέφτεται ανεβαίνει το αίμα στο ριμπαδιά μας. Την ώρα περιμένουμε την κα-καφαλι του. Μα ο Κεφαλόβρυσος τον παρησιμα τάλληλη. Και μ' ένα πότισμά μου... γορει και τον καθουχάζει.

- Θάρρος, μη στενοχωριέσαι, ούτε και κτηπιηλόκορφέ μας Πενταδάκτυλε. Δε ξεχνού-να πολυσκοτιζέσαι για τ' Ανθρώπινα Δικαιώματα. Κι την όμορφη κεχριπαρινή μας Κυθρέα, ωματα. Αυτά τα παίρνει κανείς μόνος του, ζυιτην πατρίκή μας γη τη ζυμωμένη με μό-με το σπαθί του που λέμε. Μήπως αυτοί που καχθους κι ιδρώτες γενιών και γενιών. Οι ρι-τα καταπάτησαν και μας τα πήραν μας ρώ. Καζες μας εκεί βρίσκονται. Κάνε όμως υπομο-τησαν. Όχι. Ε. λοιπόν, κι εμείς δε θα ρωτήρεσ νή αγαπημένη μας Κυθρέα. Κρατήσου αλύ-σουμε κανένα. Μήτε φίλους, μήτε κικαν γίστη και περιμένε. Και σαν έρθ' η ώρα, κε-εχθρούς. Φίλους!! Τι λέω! Φίλους!! Πόσους τα δραυνοί θα γίνουμε. Τίποτα δε θα μπορεί να δροσίσει με τ' αγνό και κρυο νερό μου! Γάλ-εγα μας ανακόψει. Και στο μεγάλο και ψηλό χέρι λους. Αγγλους. Αμερικάνους. Ρώσους, στη του Πενταδάκτυλου θα στήσουμε τον Πυρ-Γερμανούς. Κινέζους. Κόκκινους. Πράσι-θα λούν της Λευτερίας που θα λάμψει απ' άκρη νους. Μα η φιλία κι η αγάπη τους ήταν ε τισ λάκτη πανηγυρίζοντες τη λευτεριά σου σσην ώραν τους κέρναγα το κρυστάλλινο και με στον Κεφαλόβρυσό σου με τ' αθάνατο νερό δροσάτο μου νερό. Υστερα: Να, πάμε στα του. ενδεκα χρόνια και δεν άκουσα κανένα να με ΠΑΝΟΣ ΠΑΝΑΓΙΔΗΣ ΠΑΝΟΣ ΠΑΝΑΓΙΔΗΣ θυμηθεί. Καλά λένε: «το φίλο σου στην πε- Δ/λος Δημ. Σχολ. Ύψωνα Λ/σού ριστάση σου να τον καταλαβεις». Κάνε λοι-